

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATerea DISCRIMINĂRII
Autoritate de stat autonomă

Operator de date cu caracter personal nr. 11375

HOTĂRÂREA NR. 89/2017
Din 01.02.2017

Dosar nr: 269/2016

Petiția nr: 2254/11.04.2016

Petent: [REDACTED]

Reclamat: Ministerul Afacerilor Interne

Obiect: imputarea în mod diferențiat a cotei parte din cheltuielile efectuate cu școlarizarea absolvenților Academiei de Poliție A.I.Cuza, București

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

1.1. Numele, domiciliul sau reședința petentului

1.1.1. [REDACTED]

1.2. Numele, domiciliul sau reședința reclamatului

1.2.1. Ministerul Afacerilor Interne

II. Obiectul sesizării și descrierea presupusei fapte de discriminare

2.1. Petentul sesizează discriminarea instituită prin imputarea cheltuielilor de școlarizare în mod diferențiat pentru absolvenții Academiei de Poliție A.I.Cuza, în special cazul celor admiși la concursul organizat de INM, spre deosebire de absolvenții promoția 2013, care au fost exonerati de la plata acestor cheltuieli.

III. Procedura de citare

3.1. În temeiul art. 20 alin. 4 din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și combaterea tuturor formelor de discriminare, republicată, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a îndeplinit procedura de citare a părților, Colegiul director a procedat la citarea părților în data de 25.04.2016. Procedura de citare legal îndeplinită.

3.2. Prin adresa de citare, s-a invocat, din oficiu, excepția de necompetență a Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, în conformitate cu prevederilor art. 28 din Procedura internă de soluționare a petițiilor și sesizărilor, publicată în M.O. nr. 348 din 6 mai 2008.

IV. Susținerile părților

Susținerile petentului

4.1. Petentul, absolvent al Academiei de Poliție A.I.Cuza, promoția 2010, în urma concursului organizat în septembrie 2015 de Institutul Național al Magistraturii, a fost declarat admis ca auditor de justiție. Prin Decizia nr. 118313 din 25.05.2015, Inspectoratul General al Poliției Române i-a imputat suma de 17.038,25 lei, sumă reprezentând diferența dintre totalul cheltuielilor de întreținere pe timpul școlarizării pentru o persoană și cota parte din aceasta, corespunzătoare perioadei servite în M.A.I.

4.2. Petentul susține că absolvenții Academiei de Poliție A.I.Cuza, promoția 2013 exclusiv, care au promovat examenul de admitere la INM în sesiunea organizată în vara anului 2013 și care au demisionat din structurile MAI au fost exonați de la plata cheltuielilor aferente școlarizării, în temeiul OUG nr. 65/2013. Prin imputarea cheltuielilor aferente școlarizării în mod diferențiat creează o discriminare, încălcându-se astfel prevederile art. 16 din Constituția României și prevederile Protocolului 12 adițional la Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

4.3. Pe de altă parte, petentul arată că, ofițerilor de poliție judiciară care au absolvit Facultatea de Drept în cadrul Academiei de Poliție și au împlinit în specialitate 5 ani vechime, așa cum cer dispozițiile art. 33 alin.2 din Legea 303/2004, fără însă să profeseze 10 ani în MAI potrivit contractelor de școlarizare, nu li se solicită restituirea cheltuielilor de școlarizare întrucât se consideră că aceștia sunt numiți direct în altă funcție publică și sunt incidente prevederile art 69 alin.1 lit e) din Legea 360/2002. Acesta susține că între situația ei și a acestor categorii de persoane nu există nici o diferență.

Sustinerile reclamatului

4.4. Reclamatul susține excepția de necompetență a CNCD.

4.5. Referitor la exonerarea de la restituirea cheltuielilor de școlarizare a absolvenților promoției 2013, reclamatul susține că în contextul încadrării în limita alocată de MAI pentru cheltuielile de personal aferente 2013 și având în vedere efectele crizei economice asupra sistemului bugetar, implicit în ceea ce privește posibilitatea de asigurare financiară a cheltuielilor de acordare a drepturilor salariale ale categoriilor profesionale plătite din fonduri publice, precum și necesitatea asigurării încadrării în numărul de indicatori de personal a fost adoptată OUG nr 65/2013, pentru promoția 2013.

4.6. Referitor la tratamentul diferențiat al ofițerilor de poliție judiciară care au absolvit Facultatea de Drept în cadrul Academiei de Poliție și au împlinit în specialitate 5 ani vechime, așa cum cer dispozițiile art. 33 alin.2 din Legea 303/2004, fără însă să profeseze 10 ani în MAI potrivit contractelor de școlarizare, nu li se solicită restituirea cheltuielilor de școlarizare întrucât se consideră că aceștia sunt numiți direct în altă funcție publică, reclamatul susține că nu se poate reține susținerea tratamentului diferențiat al polițiștilor deveniți auditori de justiție în raport cu ofițerii admiși în magistratură, conform art. 33 din Legea nr. 303/2004.

4.7. Astfel, dobândirea calității de auditor de justiție nu reprezintă și nu echivalează cu numirea într-o funcție publică, după cum este prevăzut în art. 69, lit. e) din Legea 360/2002.

V. Motivele de fapt și de drept

5.1. Luând act de plângere, astfel cum este formulată, precum și de susținerile reclamatului, Colegiul urmează a analiza excepția necompetenței materiale a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării.

5.2. Astfel, având în vedere prevederile legale, Colegiul director apreciază că nu se poate pronunța pe texte de lege, aspect susținut și de **Decizia Curții Constituționale nr. 997 din 7 octombrie 2008** referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 din Ordonanța Guvernului nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare prin care Curtea Constituțională:

„Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de Ministerul Justiției în Dosarul nr.7604/99/2007 al Curții de Apel Iași – Secția contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art.20 alin.(3) din Ordonanța Guvernului nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare sunt neconstituționale, în măsura în care sunt interpretate în sensul că acordă Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării competența ca, în cadrul activității sale jurisdicționale, să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii, și să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative.”

5.3. De asemenea, există organe reglementate de Constituție care au competență absolută de a analiza discriminarea instituită prin dispoziții legale (Curtea Constituțională, care în temeiul art.1 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale este unica autoritate de jurisdicție constituțională din România și care s-a pronunțat în mai multe rânduri în sensul constituționalității sau neconstituționalității unor prevederi legale, raportat la art. 16 din Constituție privind egalitatea în fața legii).

5.4. Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării nu poate avea competența de a recomanda ori impune, sub sancțiune, adoptarea sau modificarea unui act normativ sau a unor dispoziții legale, nici de a interfera în competențele legislativului prin înlăturarea aplicabilității unor acte normative, nici în competențele Curții Constituționale sub aspectul art.16 referitor la principiul nediscriminării (Decizia Curții Constituționale nr. 997/2008).

5.5. Astfel, raportându-ne la obiectul plângerii și la dispozițiile legale incidente, Colegiul director constată că plângerea nu este de competența Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, conform atribuțiilor stabilite de O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată.

De asemenea, solicitările petentului cu privire la perioada de timp lucrată nenormată, întrucât nu a existat un carnet de muncă cum există în cazul angajaților civili, intră în competența instanței de judecată.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, cu **unanimitate de voturi** ale membrilor prezenți la ședință,

[REDACTED]

HALLER ISTVAN – Membru

[REDACTED]

LAZĂR MARIA- Membru

Motivele de fapt și de drept redactate de Asztalos Csaba Ferenc

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit **OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.

Punct de vedere de specialitate

Analizând aspectele din în petiție, Colegiul director se raportează la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care, legat de articolul 14 privind interzicerea discriminării, a apreciat că diferența de tratament devine discriminare, în sensul articolului 14 din Convenție, atunci când se induc distincții între situații analoage și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă. Instanța europeană a decis în mod constant că, pentru ca o asemenea încălcare să se producă, „trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nicio justificare obiectivă sau rezonabilă.

În același sens, Curtea Europeană de Justiție a statuat principiul egalității ca unul dintre principiile generale ale dreptului comunitar. În sfera dreptului comunitar, **principiul egalității exclude ca situațiile comparabile să fie tratate diferit și situațiile diferite să fie tratate similar, cu excepția cazului în care tratamentul este justificat obiectiv.**

Reținând, în coroborare cu aceste aspecte, definiția discriminării, astfel cum este reglementată prin articolul 2 alin.1 din O.G.137/2000 cu modificările și completările ulterioare, republicată, *“prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice”*, Colegiul director reține că pentru ca o faptă să fie calificată ca fiind faptă de discriminare, trebuie să îndeplinească cumulativ mai multe condiții:

- a) Existența unui tratament diferențiat aplicat în situații analoage ori identice,
- b) Existența unui criteriu de discriminare conform. art. 2 alin. 1 din **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare**, republicată, cu modificările ulterioare.
- c) Tratamentul să aibă drept scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a unui drept recunoscut de lege.
- d) Tratamentul diferențiat să nu fie justificat obiectiv de un scop legitim, iar metodele de atingere a aceluși scop să nu fie adecvate și necesare.

Astfel, raportat la cele de mai sus, Colegiul trebuie să analizeze dacă prin tratamentul aplicat petentului i s-a încălcat un drept recunoscut de lege, în baza unui criteriu interzis, fără o justificare obiectivă, **comparativ cu alte persoane aflate pe poziție de egalitate.**

Față de aceste aspecte, Colegiul director reține că situația invocată de petent poate fi reținută ca o faptă de discriminare, întrucât categoriile vizate se află în situații comparabile, și solicită să se aprecieze că nu trebui să se impuna plata în cazul în care pleacă în regim asemănător-admitere INM.

